

РЕШЕНИЕ

№ 39527

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **8474** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Производството по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е образувано е по жалба на Г. А. В. от [населено място], [улица] чрез адв.В. Т. от САК, съдебен адрес в [населено място], [улица], ет.2, офис 3, тел. , срещу ЗППАМ № GRAM – 1887111 от 01.07.2026г. издадена от полицейски инспектор при СДВР-09 РУ Сектор „Охранителна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат подробни основания за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ.Твърди се, че заповедта не е мотивирана. Твърди се, че не е извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП като основание за налагане на ПАМ и оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон, както и с неговата цел, т.к. е сключена валидна ЗЗГО. Моли съда да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Т. която поддържа жалбата, иска отмяна на ЗППАМ и заявява претенция за разноски, като надлежно представя и списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - редовно призован, не се явява, представлява се от юрк.А., която оспорва жалбата и намира, че процесната ЗППАМ е законосъобразна, представя писмени бележки.Направено е възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СПП не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед № ГРАМ - 1887111 от 01.07.2026г. издадена от полицейски инспектор при СДВР-09 РУ Сектор „Охранителна полиция“, на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че е съставен АУАН от 01.07.26г. , затова че на 01.07.2026г. около 11,02 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят Г. А. В. е управлявал МПС- товарен автомобил „М. В. 108 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. В. Григориадис, който е със служебно прекратена на 04.06.2026г. регистрация на осн. чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, поради липса на валидна 33 Гражданска отговорност на автомобилистите. Прието е в ЗППАМ, че водачът е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП. В АУАН нарушението е квалифицирано по чл.140 ал.1 пр.1 от ЗДвП- управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, като е посочено, че регистрацията е била служебно прекратена на 04.06.2026г. по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата.

От приложената застрахователна полица е видно, че е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с начало на застрахователното покритие от 12,58 ч. на 01.07.2026г. до 23.59 ч. на 30.06.2027г.

От представената справка за регистрация, както и от СР на МПС е видно, че собственик на посоченото МПС/„М. В. 108 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] /е П. В. Григориадис с посочено в ЗППАМ и АУАН ЕГН.

По делото са приети като доказателства представените с изпратената по електронен път административната преписка такива, доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ. Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от жалбоподателя МПС, чужда собственост..

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на АССГ прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, като съображенията са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Оспорената ЗППАМ като ИАА е издадена в писмена форма и съдържат фактически и правни основания за прилагане на съответната принудителна административна мярка. Възражението за немотивираност на ИАА е неоснователно. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на

съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща претендираното нарушение.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП в относимата част – „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: 6 месеца – за нарушенията по чл. 175.. ал. 3...“. Съгласно чл.175, ал.3 от ЗДвП – „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер“.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест поради липса на валидна ЗЗГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила след нарушението.

Самото наличие на служебно прекратена регистрация не може да бъде достатъчно основание да се приеме наличие на административно нарушение, като основание за налагане на ПАМ, без да бъде изследвана субективната страна на деянието. При липсата на данни в случая за съобщаване и узнаване на прекратената регистрация, при наличието на поставени регистрационни табели, у водача, който не е собственик на автомобила, не е имало обективно възприемаем признак, от който да следва знанието му за служебно прекратената регистрация.

Освен това, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото при това в деня на претендираното нарушение сключване на валидна застраховка.

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки/ПАМ/ са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания - те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управлението на жалбоподателя автомобил е с прекратена служебна регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест поради липса на задължителна застраховка ГО. Такава застраховка, обаче, е сключена непосредствено след нарушението.

Следователно дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

В този смисъл със сключването на визираната застраховка целите на ПАМ са постигнати, а прилагането на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто ПАМ не следва да има.

Предвид всичко изложено съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такива. Разноски са направени и доказани в размер на 405,11 евро, от която 5,11 евро – държавна такса и 400 евро за адвокатско възнаграждение. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения договор за правна помощ в случая сумата от 400 евро е заплатена в брой. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно. Хонорарът е под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) минимален размер и е разумен и справедлив, съответен на ниската фактическа и правна сложност на делото. Неоснователно се претендира обаче от жалбоподателя сумата от 4, 08 евро, заплатена за заверен препис от съдебното определение, с което е спряно предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ. В правната теория и в съдебната практика е прието, че отговорността за разноски по делото представлява правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски от страната, в чиято полза съдът е решил делото. Тя представлява гражданско облигационно правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. По аргумент от чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 143 АПК съдебните разноски включват държавните такси, разноските по самото производство и тези за възнаграждение на процесуалните представители. Разноските по производството от своя страна обхващат тези, които са направени по воденето на конкретното дело, като възнаграждение за вещи лица, изплатено възнаграждение за явяване на свидетели в открито съдебно заседание, изплатен хонорар на преводач. В случая визираната такса за издаване на препис от съдебно определение не е условие за допустимост на искането за спиране; не се явява необходим разход за самото постановяване на съдебния акт; възниква след постановяването му, по инициатива на страната. Има характер на такса за снабдяване с документ, а не на разноски по съдебното производство. В този смисъл на

спечелилата страна следва да бъдат присъдени разносните по делото общо в размер 405,11 евро, от която 5,11 евро - държавна такса и 400 евро за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, в настоящия състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на Г. А. В. от [населено място], [улица] чрез адв.В. Т. от САК, съдебен адрес в [населено място], [улица], ет.2, офис 3, тел. , срещу ЗППАМ № GRAM – 1887111 от 01.07.2026г. издадена от полицейски инспектор при СДВР-09 РУ Сектор „Охранителна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. А. В., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 405,11 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

СЪДИЯ: